

nem Aarene fra første Gang, der blev stillet Forslag derom, ville vi se, at Udviklingen har ført med sig, at dette Forslag er blevet mere og mere venstre, mere og mere radikalt, om jeg saa må sige, at Fordringerne stadig ere blevne større og større. Det turde være en Lære for Modstanderne. Hvis de ikke benytte Tiden, er det muligt, at ligesom Kravene hidtil ere voksende og Fordringerne skærpede, saaledes vil det ogsaa gaa i Fremtiden. Det er ikke længere siden end 1890, at afdøde C. Berg udtalte sig om dette Spørgsmaal Løsning paa en Maade, som neppe vilde finde Tilhængere i dette Ting i Øjeblikket, i alt Fald indenfor Venstre og Socialdemokraterne, indenfor de frisindede Partier. Jeg siger ikke dette for paa nogen Maade at nedsætte C. Berg for denne Udtalelse, men jeg anfører den, fordi den viser, hvorledes Udviklingen i dette Spørgsmaal stadig gaar fremad ligesom paa andre Omraader. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse blot læse et Par Linier op. Berg udtalte (Folketings-tidende 1889—90, Spalte 3097) den 1. Marts 1900: „Jeg erindrer en Udtalelse af en Minister i 1867, da jeg foreslog blot den moderate Forandring, som jeg i øvrigt endnu for mit Vedkommende kunde føle mig tilfredsstillet med, at $\frac{1}{5}$ eller $\frac{2}{5}$ af Vælgerne valgte den mindre Halvdelen af Sogneraadet“. De ville altsaa se, at Berg endnu paa hint Tidspunkt, i 1890, kunde føle sig tilfredsstillet med en Ordning, der ikke slettede Skellet, men flyttede det. Det viser, at Udviklingen her er gaaet fremad, og jeg vil gerne erindre ærede Modstandere om dette, fordi de deraf kunne drage den Slutning, at hvis vi ikke nu naa til en Løsning af dette Spørgsmaal, ville Kravene som hidtil vedblive at vokse.

Man mener maaske, at de ikke kunne vokse sig større, end de ere i Øjeblikket, men derom er der dog neppe Tvivl. Der er neppe ret mange i denne Sal, der ikke mene, at f. Eks. Aldersgrænsen godt kunde flyttes nedad, at Vælgerantallet godt kunde udvides derved, at man gik ned til f. Eks. 22 Aar i Stedet for 25. Der er flere Omraader, hvor Kravene godt kunne vokse, som Aarene gaa, ligesom det er gaaet hidtil. Derfor tror jeg, at Modstanderne af dette Spørgsmaals Løsning ville gøre vel i, ogsaa for deres egen Skyld, nu at gøre et alvorligt Forsøg paa at naa til en Løsning som den, dette Forslag lyder paa. Det er muligt, at enkelte i denne Sal ogsaa indenfor dem, der nær-

mest, skulde man tro, ere Venner af denne Sag, ere lunkne Venner af den, at deres Varme for denne Sag ikke er ret mange Grader over Frysepunktet. Gamle Standpunkter skal jeg lade ligge. Jeg skal blot nævne, hvad der er sket i den allersidste Tid, at det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Ingvar Jensen) har ladet det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Blem) vide, at dennes Stilling, hvad Valgretsspørgsmaalet angaar, var tvetydig. Vi, der staa udenfor de ærede Medlemmers Partis Rammer, spørge jo med nogen Forundring, hvad det er for en Tvetydighed hos det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds, hvori denné hans Tvetydighed bestaar. Det er muligt, at vi ikke under denne Forhandling kunne faa dette Spørgsmaal klart. Jeg ser desværre ikke det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds her. Hvis han havde været her, vilde det jo have været overordentlig let at faa at vide, hvad han sigtede til med denne Udtalelse. Men jeg gaar ud fra, at disse to ærede Medlemmer, der ikke alene ere Partifæller, men Landsmænd indenfor et ret begrænset Omraade, maa kende hinandens Anskuelser, om end ikke helt ind til Hjerter og Nyre, i et saa vigtigt Spørgsmaal, saa det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds maa dog efter sin Mening have haft noget, som laa til Grund for denne Udtalelse. Lignende Udtalelser have vi jo ogsaa kendt i Forvejen, men jeg mener ikke, at Tidspunktet nu er til at drøfte dette. Jeg vil haabe, at selv det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds vil gøre sin Del til, at dette Spørgsmaal maakunne blive løst. Det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds har jeg jo ikke Grund til at tvivle paa.

Men Ansvarét for, at denne Sag virkelig bliver løst, vil jo i første Række — jeg havde nær sagt udelukkende — komme til at hvile paa Regeringen. Ingen er jo blind for, at Resultatet i det hele vil afhænge af den Iver og Kraft, det Mod og den Styrke, Regeringen vil lægge for Dagen, naar Slaget skal slaas for at føre denne Sag igennem. Jeg glæder mig ved at have den højtærede Indenrigsministers Tilsagn fra i Fjor, jeg henholder mig dertil, og jeg tvivler ikke om, at det er hans alvorlige Vilje at gøre, hvad han formaar, for at gennemføre den.

Der er kun et eneste lille Punkt, hvor jeg nærer Tvivl, og det er dette, at Regeringen i givet Tilfælde vil benytte alle